

Sairas, henkisesti kehitysvammainen. Väärään jonoon mennyt, vajanainen ja rikkinäinen. Bjarkan tulkitsti potilaskertomusta, jonka oli löytänyt pojan repusta, silmäili lapsen kädessä olevaa epilepsia-ranneketta. Poika nojasi tiiliseinään roskalavojen välissä, ei reagoinut mihinkään, vaikka olisi pitänyt; ympäristön löyhkä tuli läpi ihosta: roska-astiat ja ruumiit mätänivät, saasta oli kaikkialla, jokaisella kadulla, jokaisella kujalla. Kaupunki oli tippunut rikki ja sisälmykset lojuivat kaduilla, kaikkien nähtävillä. Bjarkan peitti suun kädellään ja yökkäsi nikotellen; haju ulottui manteliumakkeeseen ja tarttui pysyvästi vaatteisiin, leijui sieraimissa päiväkausia. Hän oli sietokykynsä rajoilla, ja ainoa henkiinjäänyt hänen lisäkseen oli kehitysvammainen, alleen laskenut epäihminen. Vähemmän oikeutettu selviytymään. Bjarkan kuuli jonkun hihittävän, kuvitelma ei jättänyt rauhaa, kunnes jalan nykäistessä hän tajusi kuka se oli, ja lopetti. Kädet kramppasivat. Viimeinen liuska oli menossa. Hän tunnusteli housuntaskujaan, etsi Malboroja, ei ollut. Katse harhaili umpikujaan ja pysähtyi sinne, muurin juurella oli kuhisi. Värähdys lähti varpaista käski juosta pois. Pojan ei tarvinnut ymmärtää, ehkä se ei ollut hullumpaa. Bjarkan kumarsi ja oksennus poltti kurkussa. Hän turtui aina hetkeksi, mutta sitten oli ruumiis odottamattomassa paikassa: ikkunassa, autossa, ovensuussa, vedessä, sillan alla. Puussa, kerrostalon katolla, tietyömaalla, kaivurissa. Muovituolissa baarin terassilla, patsaan sylissä. Bjarkan ei tiennyt mitä olisi itse tehnyt kuollessaan, ehkä hän olisi ryöstänyt kassan, hän oli aina halunnut olla rahoissaan ennen loppua. Tippia, tippiä, kunnolla tippia kaikille. Mutta kapakassa seisovan täytevuohen päälle hän ei olisi kiivennyt; kummallista- mitä kaikkea ihmiset tekivät kuollessaan, suuressa paniikissa. Omilla happotripeillään hän oli kuvitellut saavansa matoja keuhkoihin, luullut kuskin piikittävän takaraivoon kutimella, nähnyt vaaleanpunaisen hevosen ja katsonut sen kanssa televisiota, valvonut viisi vuorokautta putkeen. Juonut mustaa kahvia kahvilla, kiivennyt seinille ja tippunut alas kuiluun. Mutta kuolleet ihmiset, niihin hän ei kyllästynyt; paniikkikohtauksia, muistikatkoksia ja menetettyä aikaa, napanuora sairaalan parkkipaikalla, kouristuneet pariskunnat, hassut muodostelmat, joihin ihmiset olivat kaatuneet, tahattomat käsimerkit, kauhu vääristyneillä kasvoilla. Nenäverenvuotoja, verioksennusta, vessanpaperia ja sanomalehtiä kadulla. Vessanpaperia? Huomatessaan nappisilmäisen villasukkakäärmeen autotiellä Bjarkan huvittui, vaikka ei olisi saanut. Hän katsoi poikaa. Läpsäisi tätä poskelle. - Hilloa, hilloa, kansalle. Hilloa! Jumalauta! Herää perkele. Mutta lapsi ei herännyt. Bjarkan lannistui. Kolera, epähygieniasairaudet. Ajan kysymys, vastausta jo odoteltiin. Jos poika ei ollut vielä sairas, kohta olisi, kylän happohemmo oli keharin ainoa mahdollisuus. Armeija ei tulisi, Punainen Risti ei tulisi, kukaan ei tulisi. Koko maailmankylä meni mullinmallin. Karanteenialue oli hylätty, ehkä ei ollut enää karanteenialueita, koptereita ei näkynyt viikkoon, internetyhteys oli kadonnut, radiosta kuului vain ranskaa. Sacré bleu, niistä ei ollut mihinkään, peli oli menetetty jos ranskalaiset pantiin vastuuseen jostain. Todiste, EPR ydinvoimala, maailman kallein rakennus Suomessa, toinen Flamanvillessä. Naurettavaa, naurettavaa. Ajatus: Poika, Yksi sana, yksi katse, näytä minulle, ettet ole vihannes. Tee tästä helpompaa. *hiljaisuus* Hän tarttui pojan käsivarteen. Oikein tekeminen ei kuitenkaan osoittautunut helpoksi, sillä poika reagoi kosketukseen arvaamattomasti. Lapsi ei aikonut nousta maasta tai tulla autoon, käyttäytyi aggressiivisesti ja taisteli vastaan nyrkkivoimin. Hippasille ryhdyttyään pojan kanssa ei voinut neuvotella tai järkeillä, oli käytettävä voimaa. Bjarkan tattui verkkatakista, yritti vetää väkisin ylös. Liukastui ja kaatui itse. Voimankäyttö vain lisäsi vastarintaa, ja pelastukseensa väkivaltaisesti suhtautuva poika alkoi kirkua ja kynsiä, syöksyi päälle. Bjarkan perääntyi hetkellisesti. Lapsen silmät muljahtelivat, kuului sihinää, pojan sisällä oli kassallinen käärmeitä. Mielivaltaa, kiukkua ja uhmaa. Bjarkan yritti uudelleen, paremmin valmistautuneena. Bjarkan joutui pusertamaan

saadakseen otteensa pidettyä, he taistelivat, uudelleen ja uudelleen, kunnes hän sai otteen nilkasta ja kiskaisi pojan esiin roskisten välistä. Kengät lähtivät jalasta, lensivät päin konepeltiä, maa heidän ympärillään pölysi, Bjarkan yski ja tunsi hiekan silmissään. Hulluutta, hulluutta - sulaa hulluutta. Happoa, happo ja pahkasika. Mitä hän oikein teki? Olisi pitänyt tunkea poika roskikseen, survoa ruumiiden sekaan, hypätä autoon ja ajaa pois. Poika oli täysin riivattu, mielipuoli. Mutta, hän ei aikonut antaa periksi, ei tällä kertaa. Hänellä oli liikaa energiaa, ei voinut lopettaa. Tässä maailmassa hän ei aikonut olla periksiantaja, eikä hän nyt ainakaan voinut hävitä itseään pienemmälle lapselle. Hän onnistui lopulta saamaan tukevan otteen riuhtovan pojan ympäriltä ja raahasi lapsen potkuista ja iskuista huolimatta autolle. Hiuksista lähti tukkoja, ihan sama kumman. Kamppailtuaan hän onnistui työntämään hysteerisen olennon auton takatilaan, joka oli tarkoitettu tavaroiden kuljettamiseen. Lyödessään luukun kiinni ja kuullessaan potkujen kumahtalevan vasten metallia ja bensakanistereita Bjarkan oli melko varma: tytär oli herännyt takapenkillä, nähnyt kaikki maassa lojuvat ruumiit. Niinhän se aina oli.

***** Meni aikanaan roskakoriin keskeneräisenä, tässä silti muutama rakenne, jota kiinnostaa testata. Hiukan teksti tekstien välillä, mutta ainakaan ei niin täynnä ylisanoja.